

Prædiken til Mariæ bebudelses dag

Luk. 1, 46-55

Jesus, som i ord og handling
viste os vor skabers sind,
tag os med i din forvandling,
luk os op og luk os ind
i den kamp, som aldrig standser,
for at hele sind og krop.
Åbn alle vore sanser
med dit 'Sesam, luk dig op!'
Amen

Man kan næsten ikke andet end undre sig
over dagens evangelietekst. Undre sig over,
at den unge pige, Maria, bryder ud i jublen-
de lovsang efter at have fået at vide, at hun
er gravid. For ude fra set har hun grund til
alt andet end at juble.

Der står hun – ugift – og har lige fået at vide,
at hun skal føde et barn uden for ægteskab –
en horeunge.

Det liv, hun bærer under sit hjerte er socialt
set en katastrofe for hende, for det barn,
hun venter, gør, at hun står tilbage fuldstæn-
dig betydningsløs og æreløs.

Nu er hun ingenting værd i en brudehandel.
Hendes graviditet gør, at hun bringer skam
over sin familie, og at hun efter alle sole-
mærker at dømme kan se frem til et liv, hvor
hun må leve foragtet og uden den familie,

der på hendes tid og på hendes sted var den
eneste berettigelse for en kvindes liv.

Det naturligste ville derfor have været, hvis
hun havde vredet sine hænder i fortvivlelse
og havde skreget sin frygt ud for den frem-
tid, der næppe kunne have noget godt i ven-
te for hende

Men hun gør det modsatte: hun bryder ud i
lovsang til Gud og for det nye liv, hun bærer
i sig.

Hun over at tro englen Gabriel på hans ord,
da han kommer til hende for at fortælle hen-
de, at Gud har besluttet at lade sin grænselø-
se og ubetingede nåde og kærlighed blive
kød og blod i vores verden – nåden og kær-
ligheden, sådan som vi møder den i Jesus og
hans stadige insisteren på, at kærligheden er
den stærkeste og eneste sande livskraft, og
så selvom den leder gennem mødet med for-
tvivlelsen og døden.

Trodsig og fuld af hovmod er hendes lov-
sang.

Det er en lovsang om den levende Gud, der
om-vender alting og griber ind i denne ver-
den, sådan at det kaos og det sammensurium
af vildveje, af fejltrin, goldhed og ødelæg-
gelse, som vi i vores usikkerhed og frygt, i
vores selvrådighed og vores vi-ved-bedst-selv

holdning har det med at rode os ud i, ikke skal være det eneste eller det sidste, der er at sige om os og vores liv med hinanden.

Det er en lovsang om den Gud, der styrter undertrykkerne og løfter de ringe og undertrykte op. Den Gud, der viser barmhjertighed og mætter de fattige og sender de rige tomhændede bort.

Hun synger en lovsang om den Gud, der ikke er langt væk, men som er lige her. Den Gud, der er til stede i håbet for de små og de oversete, som kraften til at vende op og ned på de stærkes ret.

Maria synger – trods alle odds - glad sin lovsang om den Gud, der også er Gud for alle dem, der i samfundets øjne er udstødte og værdiløse. Hun lader sig ikke kue af de dystre fremtidsudsigter, som betyder at hun kan se frem til et liv, hvor hun bestandigt må kæmpe: kæmpe med fødsel og med skuffelser og med smerte og død.

Hun vover at give sig ind under kærligheden og at give sig hen til kærligheden, at tro på at livet og kærligheden vil vise sig at være stærkere end smerten og døden. Hun vover at tro på, at Gud kan sprænge de grænser og mure, vi er vant til dels at begrænse andres liv med, dels lade vort eget liv begrænse af. Hun vover at tro på, at for Gud er alle ting muligt.

Med sin lovsang demonstrerer hun troens vovemod. Hun kunne have valgt at gøre det modsatte.

Hvis man ikke forventer for meget, bliver man heller ikke så skuffet, hvis tvivlen skulle vise sig berettiget. Det er ikke nemt at tro af hele sit hjerte, at for Gud er alle ting muligt.

Der er så meget, der stiller sig i vejen og stiller sig imellem, hvad enten det er fantasi-løshed, eller det er for mange skuffelser og nederlag; for mange gange tingene ikke er gået, som vi havde håbet, eller som vi mente var bedst.

Tvivlen og skepsissen har så let ved at få overhånd. Tvivlen er givetvis også kommet over Maria.

Det må have været svært for hende at følge sin søns mærkelige og uforudsigelige liv. Der er ingen tvivl om, at hun har været gennem hele følelsesregisteret og prøvet alt: lige fra morens lykke over at holde sit nyfødte barn i armene, over stoltheden over sin op-vakte dreng til bekymring, anfægtelse, forvirring – og tvivl om, om det nu også var Guds ord, englen talte i sin tid.

Og vi kender alle tvivlen fra os selv. For hvor mange af os er i stand til altid og uden den mindste skygge af tvivl eller vaklen at sige, at det *er* Guds ubetingede kærlighed, der er den stærkeste og eneste sande livskraft – at 'for Gud er alle ting muligt'?

Næppe nogen af os! Vi må alle leve med, at troen ikke findes, uden at tvivlen hele tiden gnaver i den.

Troen på Guds ubetingede kærlighed og omsorg udfordres konstant af mange andre prioriteringer end kærligheden. Af vores behov for at sætte os selv først. Af vores frygt for, at det nok alligevel ikke nytter noget, eller at vi alligevel ikke slår til. Af vores ønske om at have magten for os selv. Af alle vore 'fornuftige' overvejelser og betæneligheder.

For Paulus har jo ret, når han til korinterne – sådan som vi hørte det i epistel-teksten –

siger, at forkyndelsen af Guds kærlighed i Kristus både er forargelig og en dårskab.

For det går jo gang på gang på tværs af alt det, vi som mennesker ellers *ved* skal til, for at vi kan få tingene til at fungere.

Det forargelige ved evangeliet og det, der gør det til en dårskab, er ikke, at det taler om en verden og en virkelighed, der ikke kommer os ved - en verden, som er den rene fantasi - eller at det er umuligt at forstå, hvad det er, evangeliet siger. Nej, forargelsen og dårskaben kommer af, at evangeliet – på en måde vi sagtens kan forstå, men ofte helst ikke vil vide af - netop taler om vores helt konkrete virkelighed og midt i den virkelighed udfordrer vores måde at indrette os med hinanden på. Evangeliet er smukt, og det er velment, men det er også – vil mange nok sige – uendeligt naivt.

Samfundet ville umuligt kunne overleve, hvis alt var indrettet på evangeliets bud om de ikke-privilegeredes forrang, siges det. Hertil kunne man så spørge, om vi og resten af verden overhovedet kunne overleve *uden* den kærlighed, som vi møder i evangeliet om Jesus Kristus.

Det er givetvis rigtigt, at samfundet ikke kan indrettes efter, at alle elsker hinanden altid, for det gør vi jo ikke. Naturligvis er det rigtigt. Men det skyldes ikke, at der er noget i vejen med evangeliet – med kærligheden. Det skyldes snarere, at der er noget i vejen med os: at vi mener, der er ting og hensyn, der er vigtigere end kærligheden. Hensyn, der er vigtigere end de mennesker, vi deler liv og verden med.

Det skyldes, at hvis vi vil have noget med Gud at gøre, så foretrækker vi – som Paulus

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

også siger det i dagens epistel-tekst – at kende ham gennem vor egen visdom, snarere end gennem Guds egen visdom: Jesus.

Vi foretrækker at kende Gud på en måde, der ikke vender så meget op og ned på vores liv med hinanden og på vores prioriteringer og hensyn som den Gud, Maria taler om i sin lovsang.

For den Gud, Maria lovsynger og den Gud, vi lærer at kende gennem Jesus og hans ord og gerninger, det er en Gud, der provokerer og udfordrer, en Gud, der ikke bare lader os fortsætte, som om intet var hændt.

Det er en Gud, der – stik imod den måde, vi ofte indretter os på - stædigt holder fast i, at kærligheden er den eneste sande livskraft. Og det er en Gud, som vi i vores menneskelige, politiske og økonomiske magtspil hurtigt kan dømme til at være den rene dårskab.

Det får også Paulus til at sige, at ”Guds dårskab er visere end mennesker ...”. Den dårskab, der sætter kærligheden over magten - siger Paulus - er i virkeligheden den største visdom. Det er den dårskab, der holder fast i, at hvert eneste menneske har evigheds-værdi.

Det er den dårskab, der holder fast i, at den kærlighed, der gør os til sande, levende mennesker er vigtigere end alt andet. Uanset hvor sårbar kærligheden er, uanset hvor tit den ser ud til at blive knægtet og misbrugt af vore ubønhørlige hensyn og prioriteringer.

Det er den dårskab, der holder fast i, at kærligheden ikke lader sig kue og ødelægge – heller ikke af, at vi svigter den. Det er den dårskab, Maria lovsynger og siger ja til at leve af. Det er den dårskab, hun med sin

lovsang bringer videre i tro og håb og kærlighed. Det er den dårskab, evangeliet kalder os til at vove at give os ind under ved at synge med på Marias lovsang.

Amen

Christen Staghøj Sinding

studentpræst, Budolfi, Aalborg

Salmer:

71, 457, 260, 80